

Arrest

nr. 77 469 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 december 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient in december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de bijlagen bij deze aanvraag blijkt dat verzoekster in 2002 in het huwelijk trad met een Nederlander, dat zij de eerste drie jaren van hun huwelijk in Marokko bleef wonen en daarna haar man vervoegde in Nederland. Verzoekster legt een Marokkaanse huwelijksakte voor en een Schengenvisum met binnenkomststempel op 13 mei 2005. Ook een proces-verbaal van 1 juni 2005 van de Nederlandse politie wordt voorgelegd, waarin verzoekster aangifte doet van mishandeling door haar echtgenoot. In de

aanvraag wordt verduidelijkt dat verzoekster hier in België een nieuwe relatie heeft met de heer K.L., van Belgische nationaliteit.

Op 8 november 2010 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen mee dat een onderzoek zal worden gevoerd naar het voorgenomen huwelijk tussen verzoekster en K.L. en dat een familielid van K.L. op 21 juni 2007 bij de stad Antwerpen melding heeft gemaakt van een schijnhuwelijk.

Op 27 december 2010 doen verzoekster en haar partner aangifte van hun voorgenomen huwelijk.

Op 20 januari 2011 wordt verzoekster gehoord door de lokale politie van Antwerpen.

Op 25 maart 2011 treedt verzoekster in Antwerpen in het huwelijk met K.L.

Op 10 juni 2011 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, als echtgenoot.

Op 22 september 2011 deelt de lokale politie aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat er problemen zijn tussen het koppel en dat er al ettelijke keren vaststellingen werden gedaan en verslagen werden gemaakt door de politie. Tevens wordt vermeld dat verzoeksters echtgenoot aangifte zal doen van misbruik van het huwelijk door verzoekster.

Op 5 oktober 2011 legt verzoeksters echtgenoot klacht neer wegens schijnhuwelijk.

Op 27 oktober 2011 stelt de lokale politie van Antwerpen een verslag van samenwoning op. Verzoekster en haar echtgenoot worden samen thuis aangetroffen en er wordt vermeld dat de echtgenoot de echtscheiding wenst in te zetten.

Op 7 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.06.2011 werd ingediend door:

(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: er is geen gezinscel meer tussen betrokkenen.

Uit het relatieverslag dd. 27.10.2011 opgesteld door de politie van Antwerpen blijkt dat betrokkenen nog steeds onder hetzelfde dak wonen, maar de echtgenoot van betrokkene wenst echter de echtscheiding in te zetten.

Bovendien werd er dd. 05.10.2011 een klacht schijnhuwelijk ingediend door betrokkene haar Belgische echtgenoot, waarin hij ondermeer verklaarde dat betrokkene na het verkrijgen van haar voorlopige verblijfspapieren zich ineens anders begon te gedragen. Hij heeft dan ook een sterk vermoeden dat betrokkene hem gebruikt heeft om legaal verblijf in België te bekomen.

Men kan stellen dat indien er sprake is van een echte relatie en gezinscel, betrokken personen dergelijke gedragingen niet zouden stellen.

Het lijkt er dus op dat minstens één van de betrokkenen er niet op gericht is om een duurzame en stabiele levensgemeenschap uit te bouwen, maar enkel uit is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwden.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel (verder Vreemdelingenwet genoemd)

Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vernielden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing die op 24 juni 2009 aan verzoekster betekend werd, is gemotiveerd als volgt:

(...)

Het is inderdaad zo dat verzoekster en haar echtgenoot reeds sinds december 2011 niet meer samenwonen. Echter, de gemachtigde van de minister heeft nagelaten te onderzoeken waarom verzoekster zich genoodzaakt zag de echtelijke woning te verlaten.

Verzoekster diende klacht in tegen haar echtgenoot wegens familiaal geweld. Ten gevolge van deze klacht werd door de onderzoeksrechter twee maatregelen genomen: enerzijds werd aan de heer L. een contactverbod opgelegd en anderzijds werd een deskundige aangesteld om de letsels die verzoekster opliep ingevolge de agressie van haar echtgenoot te beschrijven. Hieruit blijkt duidelijk dat de rechtbank de situatie ernstig neemt en verzoekster geen andere keuze had dan de echtelijke woonst te ontvluchten en opvang te zoeken in een vluchthuis. De foto's die genomen werden van verzoekster bij haar aankomst in het ziekenhuis maken trouwens zeer duidelijk waartoe de echtgenoot van verzoekster in staat is.

Onder de gegeven omstandigheden is het dan ook niet aan verzoekster te verwijten dat de samenlevingsverplichting van art. 42 quater §1,4 van de wet van 15.12.1980 niet werd nageleefd.

Door op basis van de aangehaalde argumenten te besluiten de verblijfsvergunning van verzoekster in te trekken, handelde verwerende partij niet enkel onzorgvuldig maar ook erg onredelijk. Verzoekster is naar België gekomen om hier haar leven op te bouwen samen met haar echtgenoot. Omdat zij zijn agressie moest ontvluchten, kan zij met hem niet meer samenleven.

Verzoekster niet alleen verwijten dat zij niet meer met haar echtgenoot samenwoont in de gegeven omstandigheden, maar haar om deze reden ook haar verblijfsvergunning af te nemen, is bezwaarlijk redelijk te noemen.

Het feit dat de echtgenoot van verzoekster een klacht heeft ingediend wegens schijnhuwelijk doet overigens niet terzake. Tot op heden heeft het onderzoek niet kunnen aantonen dat het hier effectief over een schijnhuwelijk zou gaan.

De motiveringsplicht houdt niet alleen in dat de aangehaalde argumenten afdoende moeten zijn. maar ook dat de motivering een correct beeld schept van de omstandigheden. Door zich slechts op de formele samenlevingsplicht te baseren, zonder de achtergrond van de feiten verder te onderzoeken, heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd.

De schending van de motiveringsplicht zoals beschreven in vernoemde wetsartikelen, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook duidelijk en bewezen, wat de vernietiging van de bestreden beslissing verantwoordt.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De verwerende partij meent dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de klacht wegens familiaal geweld. De klacht werd blijkens de stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, ingediend op 7 december

2011 terwijl de bestreden beslissing van dezelfde datum is. Het kan de gemachtigde bijgevolg niet ten kwade worden geduid dat hier geen rekening mee kon worden gehouden. Het proces-verbaal dat verzoekster toevoegt, dateert van 23 december 2011 en dus van na de bestreden beslissing, zodat ook hiermee geen rekening kon worden gehouden. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

De verwerende partij wijst erop dat uit verzoeksters uiteenzetting niet blijkt waarom zij de mening is toegedaan dat haar het verblijf niet kon worden geweigerd. Zij betwist immers niet dat de relatie is beëindigd. In zoverre verzoekster zich zou beroepen op artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet, merkt de verwerende partij op dat dit artikel niet van toepassing is, aangezien het verblijfsrecht van verzoekster niet werd beëindigd maar werd geweigerd.

De verwerende partij benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster de hogervermelde elementen niet heeft voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook geen rekening houden met de door verzoekster vermelde elementen. Het komt aan de aanvrager toe om bij zijn aanvraag expliciet de stukken te voegen ter staving van de duurzame en stabiele relatie. De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie: er is geen gezinscel meer tussen betrokkenen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel betoogt verzoekster dat zij en haar echtgenoot sinds december 2011 niet meer samenwonen maar zij verwijt de gemachtigde dat geen onderzoek werd gevoerd naar de reden waarom zij de echtelijke woning heeft verlaten. Verzoekster voert aan dat zij het slachtoffer is van intrafamiliaal geweld en dat haar echtgenoot een contactverbod kreeg opgelegd door de onderzoeksrechter. Er kan haar niet worden verweten dat de samenlevingsplicht niet is nageleefd. De omstandigheid dat haar echtgenoot een klacht heeft ingediend wegens schijnhuwelijk doet niet ter zake. De gemachtigde heeft volgens verzoekster om deze reden tevens onzorgvuldig en onredelijk gehandeld.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een burger van de Unie als echtgenoot.

Artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet is deze bepaling eveneens van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Uit deze bepalingen blijkt dat verzoekster zich dient te voegen bij haar echtgenoot. Naar vaste rechtspraak van de Raad van State vereist zulke gemeenschappelijke vestiging het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, van een gezinscel, van een reële, echtelijke band, van een levensgemeenschap.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat er geen gezinscel is tussen de echtgenoten en daarover wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit het relatieverslag dd. 27.10.2011 opgesteld door de politie van Antwerpen blijkt dat betrokkenen nog steeds onder hetzelfde dak wonen, maar de echtgenoot van betrokkene wenst echter de echtscheiding in te zetten.

Bovendien werd er dd. 05.10.2011 een klacht schijnhuwelijk ingediend door betrokkene haar Belgische echtgenoot, waarin hij ondermeer verklaarde dat betrokkene na het verkrijgen van haar voorlopige verblijfspapieren zich ineens anders begon te gedragen. Hij heeft dan ook een sterk vermoeden dat betrokkene hem gebruikt heeft om legaal verblijf in België te bekomen.

Men kan stellen dat indien er sprake is van een echte relatie en gezinscel, betrokken personen dergelijke gedragingen niet zouden stellen.

Het lijkt er dus op dat minstens één van de betrokkenen er niet op gericht is om een duurzame en stabiele levensgemeenschap uit te bouwen, maar enkel uit is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwden.”

Deze vaststellingen steunen op de stukken van het dossier: op 5 oktober 2011 legt verzoeksters echtgenoot klacht neer wegens schijnhuwelijk en op 27 oktober 2011 stelt de lokale politie van Antwerpen een verslag van samenwoning op, waarin verzoekster en haar echtgenoot samen thuis worden aangetroffen en waarin de echtgenoot vermeldt dat hij de echtscheiding wenst in te zetten.

In het verzoekschrift ontkent verzoekster niet dat ze sinds december 2011 niet meer samenwoont met haar echtgenoot maar zij wijt dit aan haar echtgenoot. Zij legt in dit verband stukken neer. Er dient echter te worden vastgesteld dat de stukken die verzoekster voorlegt, dateren van dezelfde dag als de bestreden beslissing (7 december 2011, verzoeksters klacht bij de politie) of van erna (9 december 2011, 12 december 2011, 21 december 2011, 23 december 2011). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bij het nemen van de bestreden beslissing op 7 december 2011 kon de gemachtigde nog niet op de hoogte zijn van een klacht van verzoekster van dezelfde datum bij de lokale politie van Antwerpen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Verzoekster legt ook 2 stukken voor die dateren van voor de bestreden beslissing: het stuk van 17 november 2011 betreft de trajectbegeleiding van verzoekster waarin melding wordt gemaakt van intrafamiliaal geweld in november 2011. Dit stuk bevindt zich echter niet in het dossier zodat de gemachtigde er bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening mee kon houden. Het stuk “situatieschets 02/05/2010 – 19/12/2011” gaat uit van het OCMW en betreft een schets van de juridische, financiële en gezondheidssituatie van het koppel. Ook dit stuk bevindt zich niet in het administratief dossier zodat er geen rekening mee kon worden gehouden.

Verzoekster ontkent niet dat er geen sprake is van een gezinscel en uit de stukken van het dossier blijkt dat de lokale politie van Antwerpen reeds op 22 september 2011 melding maakte van problemen tussen het koppel, dat de echtgenoot van verzoekster op 5 oktober 2011 klacht heeft ingediend wegens schijnhuwelijk en dat uit het samenwoningsverslag blijkt dat de echtgenoot van verzoekster de echtscheiding wenst in te zetten. Deze laatste twee feiten worden tevens vermeld in de bestreden beslissing en er wordt hieraan toegevoegd dat indien er sprake is van een echte relatie en gezinscel, betrokken personen dergelijke gedragingen niet zouden stellen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster tijdens het politiebezoek van 27 oktober 2011 dat aanleiding gaf tot het verslag van samenwoning aanwezig was zodat zij op dat moment de kans had om opmerkingen te maken. Zij heeft dit niet gedaan.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat er *in casu* geen sprake is van een gezinscel en dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Evenmin steunt dit op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.3.3. Waar verzoekster meent dat rekening zou moeten worden gehouden met de oorzaak van het ontbreken van een gezamenlijke vestiging, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen sprake was van een afzonderlijke vestiging maar dat het ontbreken van een gezinscel reeds volstaat om de bestreden beslissing te nemen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, er enkel bij het beëindigen van het verblijfsrecht rekening kan worden gehouden met schrijnende situaties. *In casu* werd door de bestreden beslissing het verblijfsrecht van verzoekster niet erkend. Verzoekster had nog geen officieel toegekend verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en de bestreden beslissing houdt geen beëindiging van een reeds toegekend dusdanig verblijfsrecht in.

2.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het onderzoeken van verzoeksters aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, heeft de gemachtigde rekening gehouden met de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Uit het geheel van deze stukken (klacht wegens schijnhuwelijk, samenwoningverslag waarin vermeld wordt dat de echtgenoot wil scheiden, mededeling van de lokale politie dat er problemen zijn tussen het koppel en dat er al ettelijke keren vaststellingen werden gedaan en verslagen werden gemaakt) blijkt inderdaad dat kon worden vastgesteld dat er geen sprake is van een gezinscel.

De Raad herhaalt dat verzoekster tijdens het politiebezoek van 27 oktober 2011 dat aanleiding gaf tot het verslag van samenwoning aanwezig was zodat zij op dat moment de kans had om opmerkingen te maken, indien zij meende dat dit nodig was. Zij heeft dit niet gedaan.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.1.3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL : Schending van artikel 42 quater §4 van de Wet van 15 december 1980. betreffende. de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Artikel 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet stelt letterlijk :

(...)

Het blijkt duidelijk uit de stukken dat verzoekster het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

De situatie waarin verzoekster verkeerde tijdens haar samenwonen met haar echtgenoot, m.n. thuis opgesloten zitten zonder de mogelijkheid te hebben contacten te leggen met derden en de situatie waarin zij zich thans bevindt, zijnde het verblijf in een vluchthuis, is niet minder dan schrijnend te noemen.

Bovendien kan verzoekster aan de slag bij het OCMW in het kader van een tewerkstelling op basis van artikel 60§7 OCMW-wet van zodra haar verblijfsvergunning weer in orde is.

Zij levert dan ook het bewijs dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt of toch zeker zal beschikken om voor zichzelf te kunnen instaan.

Door verzoekster het verblijfsrecht te ontnemen op basis van artikel 42 quater §1,4° van de Vreemdelingenwet, zonder hierbij rekening te houden met de specifieke omstandigheden, heeft de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid het artikel 42 quater §4 van diezelfde wet geschonden. Verzoekster valt immers volledig onder de voorwaarden die een uitzondering maken op de algemene toepassing van artikel 42 quater §1,4° van de Vreemdelingenwet,

Op deze basis is een vernietiging van de bestreden beslissing dan ook aangewezen.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet niet van toepassing is op verzoeksters situatie gezien dit artikel enkel geldt in het geval een verblijfsrecht wordt beëindigd. Verzoekster werd evenwel nooit in het bezit gesteld van een F-kaart, zodat haar verblijfsrecht ook niet kon worden beëindigd. Het tweede middel mist juridische en feitelijke grondslag

2.2.3. Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...).”

Deze bepaling is niet van toepassing op verzoekster: aan verzoekster werd immers geen verblijfsrecht toegekend als familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing is geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, maar een beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoekster kan zich dan ook niet met goed gevolg op deze bepaling beroepen.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET